

MARKÓ BÉLA

Történet Annának

MARKÓ BÉLA (1951) Marosvásárhely

Volt egy nevetés.
 Az író-olvasó találkozó után
 a falusi művelődési ház
 fűtetlen terméből átmentünk
 a szomszéd kocsmába,
 ahol fazékban főzték a kávé,
 de forralt bort is adtak.
 Ültünk a színes furnérlemezzel borított,
 billegő asztal körül,
 és egy fiatal tanítónő
 egészen magas hangon nagyokat nevetett.
 Majdnem üres volt már előtte
 a kissé maszatosra törülgetett pohár,
 és amikor ismét felkacagott önfeledten,
 a pohár hirtelen kettérepedt,
 a maradék bor szétfolyt az asztalon,
 döbbenten néztük. Volt egy pohár.
 Volt egy nevetés. Volt egy tanítónő.
 Hazamentünk. Sohasem láttam azután.
 Ez csak ennyi. Egyszerű rezonancia.
 A fizika törvénye. Csakhogy mostanában,
 évtizedek múltán újra eszembe jut,
 nem a nevetés, nem a pohár,
 hanem az a különös csend,
 ahogy rémülten nézte a lány
 saját kettétört nevetését a furnérlemezen,
 valószínűleg nem véletlenül
 idézem fel ezeket a réges-régi
 történeteket, amelyek a vers
 aprópénzére válthatók, íme,
 de mégsem ez a legfontosabb,
 hanem hogy te is sokat nevettél
 valamikor, és beismerem, egyszer-kétszer
 már beleremegtem, lassan kiürülő,
 összefogdosott pohár leszek asztalodon,
 feszülten figyelem mosolyod,
 hiszen tudod, szeptemberben születtem,
 az én születésnapomon ősz van mindig,
 te pedig májusban, minden születésnapodon
 tavasz van, ez most már így lesz,
 nem lehet rajta változtatni,
 üresen didergek: ne vess már!

Sebhely

A kivágott aranyeső helyén
 még sárgán vibrál a levegő,
 nem kell segítség a képzeletnek,
 sem egy letört ág,
 sem egy elhullt szírom,
 és másról szól a vers is,
 nem önmagáról, hanem ami megvolt
 ezelőtt néhány nappal,
 másfajta üresség ez még,
 mint ami előbb-utóbb megtelik
 saját magával, aztán később mással is,
 ahogy gyermekkoromban
 addig ismételtünk egy-egy szót,
 amíg egészen magára maradt,
 védtelenül dideregtek a betűk,
 csak elég kitartón kellett mondani,
 hogy *kenyér, kenyér, kenyér,*
 vagy *anya, anya, anya,*
 és *pina, pina, pina,*
 meg *szerelem, szerelem, szerelem,*
 hogy ne maradjon rés a tárgyak,
 az élőlények vagy a fogalmak közt sehol,
 és mutatkozzék meg teljes valójában
 a *zöngés* vagy *zöngétlen,*
ajakkerekítéses vagy *veláris* semmi,
 ám most még érződik az a könnyű remegés,
 az a szélfújta, napsütötte tegnap,
 a levegő finom foszlányai ott is, ahol
 már tulajdonképpen nincsenek
 sem színek, sem illatok, sem formák,
 a nehezen csillapuló emlékezet
 nem akarja elengedni a múltat,
 mert halálunk is csak folyamatos változás,
 éppen olyan, mint a fű növése,
 eregeti az ördög odalentről
 a vékony zöld szálakat,
 vagy talán fentről húzza valaki,
 de ha makacsul ismételtetem,
 kirothad az *aranyeső* szóból az aranyeső,
 majd értelmet kap az a szó, hogy *Isten,*
 rózsaszínű szájpaplás az alkonyi ég,
 járok-kelek a mindenható szájában,
 nem tudom, lesz-e időm még kihátrálni
 a sárgán vibráló emlékezetbe,
 hogy egyre áttetszőbb legyek,
 míg aztán Isten már csak önmagát figyeli,
 mint egy jelentés nélküli, tökéletes mondatot,
 ne szólíts túlságosan gyakran,
 mert lehet, hogy nem az emlékezés,
 hanem a felejtés tart meg engem.